

Komentář: „Paní Maří-Magdaléna Hajšmanová se narodila 16. 1. 1952 v Praze. Dle svých slov měla úplně bezvadný dětství, převážně díky kladnému vztahu s jejími prarodiči. V roce 1967 nastoupila paní Hajšmanová do prvního ročníku střední zdravotnické školy v Klatovech.

Její bezstarostné mládí bylo ale přerušeno vpádem vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968.

Bylo to úplně bezvadný. Začaly prázdniny, byl červenec, končila jsem první ročník, takže jsem odjela k babičce a k dědovi na hájenku.

0:04:25 – 0:04:35 10s

A pak na jednu noc nám zazvonil telefon, náš tatí volal

0:05:04 – 0:05:15 11s

...tak nás vzbudil a ozvalo se: máme tady okupanty.

0:05:25 – 0:05:32 7s

Paní Hajšmanová dodnes vzpomíná, jak prožívala počátek okupace.

Můžu vám říct, že to byl strašnej pocit.

0:05:57 – 0:06:00 3s

Voni si pořád mysleli, že nás jdou zachránit, ale tady nebylo co zachraňovat.

0:14:45 – 0:14:51 6s

Báli jsme se tam, protože vlastně široko daleko nikdo nebyl. Jenom my, vlastně tří, babička, děda, já. S našima jsme byli v kontaktu s telefonem.

0:15:11 – 0:15:22 11s

Těsně po invazi vojsk varšavské smlouvy se pro paní Hajšmanovou nestalo nic závažného, ale ve společnosti převládal všudypřítomný strach.

Z pohledu budoucí zdravotní sestry ji zaskočil 16. leden 1969.

A potom co mě teda hodně dostalo bylo v lednu o rok dýl, 16. ledna mám narozeniny a 16. ledna se upálil Jan Palach

0:18:21 – 0:18:37 16s

tu bolest jste viděli v tom špitále každou chvíli, nechápali jsme tu sílu jeho, jsme vlastně nemohli pochopit, že to dokázal udělat.

0:18:58 – 0:19:09 11s

A 22. když teda bylo takové rozloučení, tak jsme se sešli na Klatovském náměstí.

0:19:31 – 0:19:43 12s

...a hned potom, další den, jsme měli nástup v ředitelně...

0:19:49 – 0:19:54 5s

Nebyli jsme vyloučeni, ale už se ty lidi na nás koukali trošičku jinak.

0:20:22 – 0:20:27 5s

Průběh normalizace měl na rodinu Hajšmanových i další dopady.

Další věc, kdy teda jako se na mě dívali trošičku jinak...

0:20:27 – 0:20:33 6s

bylo to, že náš tatí

0:20:36 – 0:20:38 2s

V roce 68 položil knížku členskou, a to byl velký přečin, který teda se neodpouštěl,

0:20:48 – 0:20:59 11s

Někteří to měli daleko horší, že třeba měli tatínka zavřeného, nebo něco takového. A to nás teda nepotkalo, my jsme měli normální život. Ale byly tam takové určité malinké omezení...

0:25:19 – 0:25:31 12s

To omezení vlastně bylo to, že jste měli blbý posudky. A když byl blbej posudek, tak jste třeba nemohli dál studovat.

0:25:38 – 0:25:46 8s

A nakonec se to odrazilo vlastně i na mým synovi, když potom chtěl jít na střední školu.

0:26:22 – 0:26:28 6s

Syn paní Hajšmanové, Tomáš, dostal špatný posudek, který mohl ovlivnit jeho budoucí kariéru. Naštěstí ve studiu mohl pokračovat.

CINKÁNÍ KLÍČŮ (či jiný zvukový efekt)

Po Sametové revoluci paní Hajšmanová začala pracovat jako vedoucí sestra v plzeňské nemocnici Lochotín.

Takže byla to zajímavá práce, byla to práce hrozně příjemná.

1:03:18 – 1:03:23 5s

I přes vše, co se v jejím životě událo, je nyní paní Hajšmanová spokojena. A co se týče jejího největšího přání....

Největší přání, no já si myslím, že aby jsme byli všichni zdraví. Protože to v ostatní, tak nějak já říkám, splácáme. Nemusíme mít úplně všechno, ale když nemáme zdraví, nemáme nic.

1:08:18 – 1:08:33 15s